bj

!

Āğ

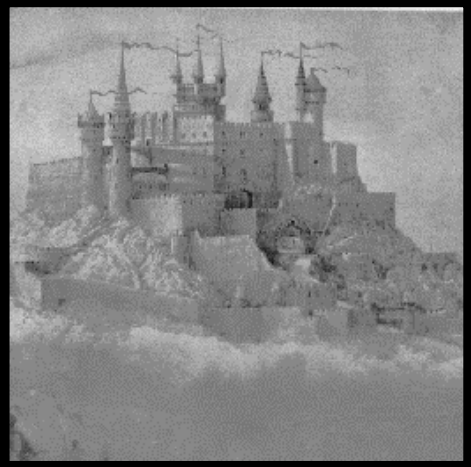

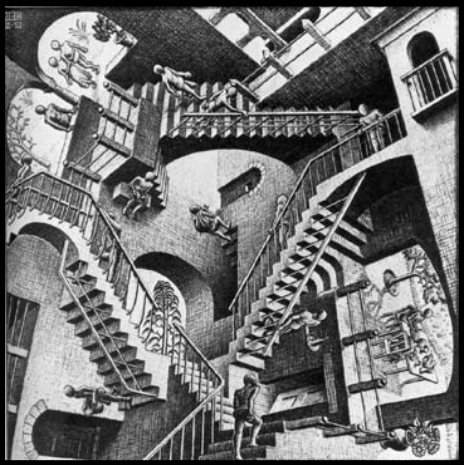

INDHOLDET AF PAPKASSEN

Et vejrbidt fotoalbum med s/h fotos af Eustache Toutseul og hans kone Esposita. På billederne ser de lykkelige ud. Toutseul ligner ikke helt sig selv.

Kærlighedsbreve fra Eustache Toutseul til Esposita. I brevene udtrykker Toutseul en vis bekymring over sine forældres holdning til forelskelsen. I et af brevene foreslår han Esposita at de to gifter sig uden forældrenes samtykke.

Espositas **dødsattest**.

Dødsattester for resten af Toutseul familien; Eustaches far, mor og søster.

En gulnet samling linjerede papirer med mikroskopisk og utydelig skrift. Overskriften på første side er dog tydelig: **Eventyret om riget uden navn**, af Eustache Toutseul.

En samling håndskrevne **breve og digte** med mikroskopisk og utydelig skrift.

Gamle møre **planer over ejendommen** og dens enkelte lejligheder.

Farvefotos af Messers møblerede lejlighed på tredje sal.

Breve fra ledelsen på Ozras Kostskole for Utilpassede til Eustache Toutseul, vedrørende optag af Colombine på kostskolen.

Et foto af et maleri af et middelalderligt slot med mange spir.

BREV TIL MERCEDES

Dr. Altona, kirurg, Statens Klinik for Listruende Sygdomme

Kære frøken Mercedes,

Jeg skriver for at meddele Dem at De lider af en hidtil ukendt sygdom, som vi konstaterede under deres sidste lægebesøg. I det følgende vil jeg informere Dem om sygdommens karakter. Jeg håber at De efterfølgende vil følge klinikkens råd.

Sygdommens navn er efterslyngspermahortonomi. Det er en lidelse, hvorved en åkande har inficeret Deres hjerte som en parasit. Den lever i en slags symbiose med deres krop. Men det synes at dens vækst er svækket af deres livsstil.

Fra Institut for Hortonomi og Mavekulturer har vi erfaret, at den sjældne Nymphaeaceae kræver særlige levevilkår for optimal vækst, hvoraf den vigtigste er fred og ro. Høje lyde og konstant bevægelse synes også at skade planten.

Jeg har desværre forstået på Deres personlige sekretær, herr Eustache Toutseul, at De ikke ønsker et fortsat samarbejde med vores klinikken. Det føler jeg er en skam, og jeg vil derfor plædere for at De lader os udføre et kirurgisk indgreb, hvorved vi kan befri Dem for parasittens smittende blomstring.

Ønsker De flere oplysninger, er jeg desværre ikke til at træffe foreløbigt.

Med venlig hilsen,

Dr. Altona

VOLAPYKMANDEN LÆSER OP

Øh, det er sendt fra klinikken for uhelbredelige sygdomme. En vis doktor Altona, smertekirurg og livsbryder. Der står:

Kære frøken Mercedes,

Det er mig en stor pære at meddele Dem at De bider af en uhelbredelig sygdom af hidtil ukendt art. Vi konstaterede det ekstraordinære tilfælde under sidste rutinescanning. Det er min store glæde at informere Dem om sygdommens karakter. Jeg håber at De efter bølgerne vil dølge de anmærkninger, som kritikken formår.

De lider af efterslyngspermahortonomi. En lidelse fra de varme lande, hvorved en åkande har indlejret sig i Deres hjerte som en velmenende parasit. Immervæk har vi kunnet abstrahere at Deres gangart ikke tillader den smukke skabning at gro. Eller måske er det noget andet.

Fra Institut for Hortonomi og Mavekulturer har vi erfaret, at den sjældne åkande, som ellers kun bokser i Amazonas dybeste bilkirkegårde, kræver særlige levevilkår for optimal vækst og tilfredshed. Deriblandt stilstand mindst tolv timer om dagen, det være sig 4.380 timer om året, altså 262.800 minutter og 15.768.000 sekunder. Vi udleverer gerne nøje udregninger i picosekunder, eller ifølge den franske revolutionskalender. Hertil kommer at Deres iboende Nymphaeaceae synes hæmmet af hyppige høje lyde omkring Dem.

Jeg har forstået på Deres personlige sekretær, herr Eustache Toutseul, at De ikke ønsker et fortsat ammearbejde med klinikken, da De ikke intereskeer Dem for planter. En kam, synes vi, og vi vil derfor eksplodere for at De lader os skære gespenstet… gevæksten fri, så vi post mortem kan studere den, og De kan blive fri for parasittens smittende blomstring.

Ønsker De færre oplæsninger, er jeg ikke til at træffe, men ser frem til Deres snarlige død. Underskrevet Dr. Altona

BREV TIL COLOMBINE

Kære lærke

Mit hjerte brænder igen med barndommens glød. I lyset af den varme ser jeg for mig at vi sammen drager mod lykkens arne.

I år har jeg set dig på din vej ned ad opgangens trapper, som en vind på skyerne over os. Og dog byder du mig aldrig et blik. Ikke et ord. Om end jeg forbliver her for alle at beskue, parat til at flyve bort med dig, passerer du mig som en kejserinde passerer en bonde.
Turde jeg kun undslå mig din fars truende øjne, kunne du blot se verden gennem mine i stedet, da kunne vi træde på skyerne sammen og forsvinde til varmere himmelstrøg. Her ville jeg elske dig til verden gik under.

Colombine. Kære. Dit hjerte fylder hele mit liv. Jeg ville springe ud fra universets højeste bygning for at være med dig. Du er blevet en sygdom, der skaber uro i min sjæl. Men hvilken frydefuld diagnose. Gid vi kunne være sammen til evig og evig tid.

Ring til mig, eller jeg prøver at fange dig snart.

(ingen underskrift)

VOLAPYKMANDEN LÆSER OP

Kære pipfugl. (nå, det er vist et kærlighedsbrev – oh)

Hjerte, smerte, fjærte. Lad de små børn komme til os, til dig og mig og alle andre. Rist mit brød, rejs min sten og lad os sammen finde vejen til det ulykkelige sted… undskyld, til den lykkelige ged… sådan, ja.

Nå… Bla bla bla, frem og tilbage… Her, så: I år og år har jeg set dig vandre på tranerne (eller står der trapperne?), frit svævende som himlens guddommelige rutefly. I dage og minutter uden at stirre på mine sko; eller bælte, for den sags skyld. Du kom du så du gik videre og endnu forbliver jeg din undersut i stødens nund, din hvælper i trangens mider og kanaljer. (mere af det samme, videre, videre)

Oh, turde jeg blot undfange mig din bar… din tzar… din far! Nå, ja, altså: Turde jeg trods undslå mig din fars bøjninger, kunne du dog bare se min ve og ak og ve og ak og ve og lidelser i denne mund. Da kunne vi begge flyve fort til varmere apparater, hvor vi kunne være ækle ved hinanden til bordet gik under, eller vi gik under det.

Bombine, oh, Trombone, oh min sære gut. Jeg elsker mig af hele min snerpe, ville lyve for at finde vejen til Neptun og ynde dig til et glas sherry. Vi omkommer kun fordi universet ser på vore stjerner i takt med citronernes dans på lærkereden. Oh, åh, oh. Kæreste værelse af frydig sygdom, du som gubler lups i strejfgoblernes pertentlige jættefromme. Gid ni kulle ære vommen til enig og enig lid.

Hæng mig! Eller jeg dig de dage eller fem.

Jeg evner dig og du sled i det, og så videre og så videre. Underskrevet H. Nej, B. Ah, det er ikke til at læse.

EVENTYRET OM RIGET UDEN NAVN

Der var en gang, for længe længe siden, et rige uden navn. Det var et dystert rige, og dets folk var et underkuet og modløst folk. For over riget herskede kong Toutseul senior, og han var ingen rar mand. Kong Toutseul var af den støbning, der beder til Hellighederne over skyerne og lytter til deres stemmer. Kongen var en sand tyran, der regerede over sine indbyggere som var de undersåtter.

Ligedan herskede Toutseul over sin egen familie. Skønt kongefamilien boede i det smukkeste af alle steder, slottet med de tusind spir, var der ikke megen glæde at ane i kongens hus. Med Den Store Bog i hånd straffede han sin kone, endda sin søn for alle tænkelige og utænkelige synder. Særligt Toutseul junior var noget af en døgenigt i faders og Hellighedernes øjne. Han gjorde skæmt af de viise ord, han var uvorn og doven. I sådan en grad at kongen ofte undrede sig over, om dette vitterligt var hans søn. Det var det naturligvis.

Som man kan forstå var Toutseul junior ingen lykkelig prins. Blot ventede han tålmodigt på den dag, hvor han kunne slippe ud af sin faders kløer. Blot lå han på lur, til han kunne se sit snit til at flygte… eller overtage den aldrende konges trone. Så fremdeles indtil dagen kom, hvor unge Toutseul påbegyndte sin rejse udi studiernes verden. Fra sin første dag på Rigets Adelige Universitet for Intelligensia forelskede prinsen sig nemlig i den skønneste ungmø i riget.

Hun var det smukkeste og reneste prinsen nogensinde havde mødt, og i dage og atter dage fulgte han hendes mindste åndedræt. Hun var blot en tilfældig adelsmands datter i riget uden navn, og alligevel længedes prinsen efter hendes hjerte som var hun en prinsesse fra fjerne egne. Toutseul følte sit hjerte briste gradvist, som om det fyldte mere og mere i hans indre, som om kærligheden i ham ville ud. Indtil den dag, hvor prinsen greb sit mod og bejlede til kvinden.

Det var en stormfuld forelskelse. Enhver kan tænke sig at kong Toutseul kastede eder og forbandelser over det elskende par. Hans søn med en tilfældig tøjte! Og de var end ikke gift! I raseri over kongens foragt forlod prinsen slottet med de tusind spir og levede i år som mand og kone med sin udkårne, langt væk fra kongen.

Omend prins Toutseul i den tid var fattigere end tiggeren selv, var det også den lykkeligste stund i hans liv.

Parret giftede sig og blev velsignet med den yndigste datter. De døbte hende Colombine. I år levede den lille familie under trange kår, indtil prinsen glemte at han var prins. Men netop da, i hans største lykkeøjeblik, ramte skæbnen den vordende konge. Under en slem storm, der rasede over hele riget, omkom Toutseuls kone en sen nattetime tragisk. Så tragisk. Dagen efter bragte en kurér bud om at prinsens moder også var død. Kongen krævede sin søns tilstedeværelse og støtte.

Således drog prins Toutseul tilbage til slottet med de tusind spir og sin faders tyranniske jernhånd. For kong Toutseul var ikke blevet mildere af årene. Snarere det lige modsatte. Prinsen og hans datter, som havde så stort behov for kongens omsorg, led i stedet som de aldrig før havde lidt. End ikke da kongen år senere overdrog rigets styring til sin søn formildnedes hans hjerte. Og kongesønnen, som i sit liv havde kæmpet så bravt mod mørket, var blevet dyster selv.

Selvom sønnen formelt blev kronet, vedblev kong Toutseul endnu at regere riget. Under hans gammelmandsdæmoni mistede unge Toutseul lidt for lidt gejsten, livsviljen og kærligheden. En sørgmodighed som igen overgik til datteren Colombine. Da kongefaderens lys endelig slukkedes, var den nye konge kun en hul skal af sig selv. Han sendte sin datter bort, afskedigede mange og mange af hoffets mest loyale hænder og lukkede sig ind i sin tronsal. Atter så rigets indbyggere mørke skyer dannes over slottet med de tusind spir.

År gik. Som et spøgelse vandrede den nye kong Toutseul gennem paladsets tomme gange, mens riget udenfor gik i stå. Thi et trist lys spredte sig nu fra kongens slot, som ramte samtlige i riget. Uden at vide det følte de alle

kongens livssorg i sig. Indtil kong Toutseul en dag blev opslugt af et mørke, som skulle vise sig at ændre alt.

Kongen var gået de treogtredivetusind trin op ad slottets allerhøjeste tårn. I det lille afluk helt øverst fandt han ved et tilfælde den kærlighedserklæring, som han engang havde skrevet til sin nu afdøde hustru. Ordene rørte kong Toutseuls sjæl, men i stedet for at varme hans hjerte pustede brevet den sidste flamme fra den sidste væge ud. Derpå rejste kongen sig fra stolen og svor til det tomme rum, at han fra den dag ville fornægte de følelser, den fortid som havde smertet ham sådan. Aldrig mere barndomslatter, aldrig mere grin, aldrig flere drengestreger og aldrig mere hjertesorg. Toutseul svor at han ville suge den sidste brink af liv ud af riget uden navn, til han selv ejede det hele, til han var ét med alt. Da skulle han endelig finde ro.

Således kom det at blive, at en ung forelsket prins blev til en altopslugende djævel i kød og blod. I årene efter den skæbnesvangre ed åd kong Toutseuls sit riges drømme, sine undersåtters glæde og sine nærmestes vilje. Hundreder af års tyranni havde gjort meget for at svække menneskene, men Toutseul førte sværdet ved det endelige nådestød. Rigets indbyggere havde velsagtens sænkede parader, men det var kongen der jog klingen i dem.

De der led mest under mørket var kongens nærmeste; de som havde deres daglige gang på slottet. Datteren Colombine, som af nød var vendt hjem, men som Toutseul vedblev at fornægte. Den kongelige restauratør, som kongen jagede rundt for at tilse paladset. Hoffets ypperste og mest fortravlede kurtisane, som havde været så uforsigtig at bede om kongens hjælp. Paladsets arkitekt, som insisterede på at forskønne sine egne gemakker mere end paladset selv. Og den drømmende hofpoet, som Toutseul gjorde brug af som spion.

Fra den ene stjal han kærligheden. Fra den anden stjal han meningen. Fra den tredje stjal han tiden. Fra den fjerde stjal han trygheden. Fra den femte stjal han modet. Og fra dem alle stjal han fællesskabet og gav dem ensomheden.

Men mange andre fik kongens mørke at føle, mens Toutseul selv skiftede ham, fra håbefuld prins til dyster regent til det dybeste sorte intet. Som årene gik bredte mørket sig ud over hele riget, til kun slottets højeste tårn lyste op i landskabet. Sådan blev det at

(slutningen mangler)

etetVatō r

Eventyret om Riget uden Navn

Af Eustache Toutseul

PERSONGALLERI

Eustache Toutseul
Ejendommens vicevært og scenariets hovedantagonist. Siden Toutseul mistede sin kone Esposita og måtte flytte ind hos sin tyranniske far, har han så småt fortrængt sin fortid. Toutseul er død indeni, men tager en grufuld hævn over alle omkring sig. Han stjæler deres liv, i håb om igen at føle noget selv. Forgæves.
Træk: Dyster, deprimeret, aggressiv, nedladende, tyrannisk.
Fysik: Imponerende, buskede øjenbryn, rynket, dyb ru stemme.
Funktion: At underkue og nedbryde spilpersonerne.
Inspiration: Toutseul taler som et brev fra skattevæsenet; i lange og tunge sætninger, med et væl af fremmedord.

Drengen i elevatoren
Den nøgne dreng i elevatoren er spilpersonernes hjælper. Han er Toutseuls modstykke, et fysisk symbol på viceværtens barndom, kreativitet og kærlighed. Drengen er alt det som Toutseul har fortrængt.
Træk: Naiv, fantasifuld, glad, usammenhængende.
Fysik: Nøgen, spinkel, ren.
Funktion: At hjælpe og få hjælp fra spilpersonerne og selv blive forenet med Eustache Toutseul.
Inspiration: Drengen finder hele tiden på og kommer med den ene vanvittige idé efter den anden. Han spørger (som et barn nu gør) til alt og alle. Han knytter sig til Colombine.

Volapykmanden
Postbudet er scenariets symbolske budbringer og tolk. Hans glæde for ord er så stor at han spytter endeløse tirader ud i en lind strøm. Men der er ikke meget af det der giver mening.
Træk: Jovial, selvoptaget, overgearet, uforståelig.
Fysik: Stor og stærk, ungdommelig, indhyllet i papir og konvolutter.
Funktion: At hjælpe spilpersonerne med at tyde eventyret om Riget uden Navn.
Inspiration: Volapykmanden vil hele tiden læse alt muligt op for spilpersonerne. Han blander sprogene i sine sætninger. Han besvarer aldrig spørgsmål direkte. Han ynder at fortælle laaaange anekdoter.

S.th / Colombine: Eustache Toutseuls datter, indelukket og fjern. Hun vil konfrontere sin far efter mange års kold luft mellem dem. Hun føler sig uelsket.

S.tv / Familien Brown: Herr og fru Brown, et par i begyndelsen af tresserne. Deres hjem er fyldt med stole, og på hver stol sidder en usynlig gæst, som kun Browns kan høre. Det skal ikke forhindre ægteparret i at diskutere med alle de tomme stole, som holdt de en stor fest.

1.th / Eustache Toutseul: Se andetsteds på siden.

1.tv / Histalgur: Tonestester. Histalgur er en gammel mand, der tester hvilken lyd tingene afgiver. Lyden af et gulvtæppe der vendes; lyden af en tandstik der knækkes; osv… Histalgurs arbejde kræver stor omhyggelighed og ro.

2.th / Oporoff: En ensom mand, der flygter fra sin traumatiske fortid ved at leve sig ind i en drømmeverden. Toutseul holder ham i snor, og hans mål bliver at bryde ud af sin skal, samtidig med at han bryder viceværtens lænker.

2.tv / Aristide: En mekaniker. Aristide bygger de mest fantastiske maskiner med de mest ligegyldige formål. Vinduesvisker til fjernsynsskærm, mekanisk arm til lighter, timerindstillet vandkandesystem til vinduets potteplanter…

3.th / Messer: Den maniske materialist og tryghedsnarkoman, hvis lejlighed ændrer sig mere og mere for øjnene af ham. Messer kan ikke finde tryghed, så længe tingene er flygtige.

3.tv / Mercedes: Den fortravlede forretningskvinde, der flygter fra nuet ved at leve sig ind i sin kalender. Men efterhånden er det kalenderen, der er Mercedes' liv, og den driver gæk med hende.

4.th / Vladimir & Estragon: To unge mænd, der sidder i vindueskarmen og stirrer ud på byen. De venter på en gæst, men de ved ikke helt hvem.

4.tv / Bido: Den forfejlede altmuligmand, der leder efter noget meningsfuldt at tage sig til. Bido er bange for at være ligegyldig, og han vil så gerne gøre en forskel.

FLOWCHART

Åbning
Tre er fanget i elevatoren med en papkasse og en attachémappe. Det er fredag aften.

Volapykmanden
Vil gerne læse breve op til Colombine og Mercedes. Kan i øvrigt ikke hjælpe.

Flugtforsøg
Reparation, alarmknappen, opkald til Toutseul og mere…

De to andre støder til
Oporoff vil have ro, Messer vil have sin mappe tilbage.

Drengen falder ned i elevatoren
Han søger kongen og har brug for riddere til sit korstog.

Jagten på ritualets ingredienser
Den Store Bog, en sprittusch, linjeret papir og en nøgle.

Volapykmanden læser eventyret
Handler om Toutseuls baggrund og ulykke, og om fangernes skæbne.

Toutseul går til modangreb
Han truer sine fanger til at vende den anden kind til og lade ham være.

SPerne gennemfører ritualet
De skal tegne en dør på papiret og låse den op med nøglen.

Spilpersonerne i Riget uden Navn
De står front mod deres fortids dæmoner.

Konfrontation med Toutseul
Hvordan kan viceværten knækkes?

INSPIRATION OG NOTER

Elevator er ikke noget nemt scenarie at styre som spilleder. Derfor vil jeg gerne bruge lidt spalteplads på at slå et par særligt vigtige pointer fast. De viser dels mine overvejelser om scenariet, dels kan de forhåbentlig bruges som idéer til at lede spillet.

Tekst og spil
Jeg har efterhånden erkendt at jeg er glad for ord. Jeg kan ikke finde ud af bare at skrive 'SPerne kan gøre sådan og sådan'. Skønlitteraturen sniger sig på godt og ondt ind overalt. Også i Elevator, hvor der er mange skønlitterære passager, meget læsestof og meget tekst som spillederen skal formidle direkte til spillerne; eventyret, brevene, Toutseuls tale…
Men ét er tekst, noget andet er spillet og den konkrete situation med spillerne. Den er I seks om at være herrer over, og i den situation betyder mine nedskrevne ord meget lidt. Derfor en bøn til dig: Vælg med omhu hvordan du vil formidle scenariet. Vælg hvad du vil læse op, og hvad du vil bruge som løst udgangspunkt. Sørg for at gøre historien levende frem for alt.

Drama eller intrige?
Jeg diskuterede længe med mig selv om Elevator plotmæssigt skulle være et drama eller et intrige. Drama på grund af historien om sorg, der fører sorg med sig og de fem menneskers forløsning. Intrige på grund af de ulige relationer mellem spilpersonerne og til Eustache Toutseul. Samtidig begrænsede elevatoren som scenariets primære rum plotmulighederne væsentligt. Alligevel er det dramaet, der er blevet den bærende feeling i scenariet. Spilpersonernes følelsesliv, deres traumer og den måde de håndterer dem på. Det er til tider rørstrømsk, grænsende til det kvalme; følelsesporno, om man vil.
Men det er nu engang scenariets præmisser. Hvis det er et hardcore backstabber intrige, du leder efter, så finder du ikke lykken her.

Humoren i alvoren
Følelsesporno, dvælen ved fortiden, traumatisk barndom, kærlighedssorger, eksistentialisme. Bla bla bla. Selv jeg kan se det kvalme i kærestebrevet til Colombine eller slutningen på eventyret. Derfor er humoren i scenariet vigtig. Det er en sort, gakket humor der understøtter scenariets univers og som skaber distance til alvoren. Skru op og ned for den alt efter dine og spillernes ønsker. Men lad ikke dramaet tage overhånd i sådan en grad, at det hele bliver åh så søøørgeligt. Det er der vist ingen der kan holde ud.

Tema og sjov
Elevator er et scenarie med – synes jeg – et klart tema. Det tema understøttes af en række symbolske begivenheder og metaforer. I det ligger der en fare for at spillerne kan komme til at fokusere på det tematiske snarere end det konkrete, altså at det hele bliver et spørgsmål om eventyr og næsehorn og hvad ved jeg. Min holdning er at alt det aldrig må komme til at skygge for morskaben. Hvis dine spillere har fattet det hele men røvkedet sig, så kan det være lige meget. Men hvis de har moret sig og ikke fattet en brik, så er det bare fint!